

Maminka s tátou se po sobě podívají. Sebík vypadá odhodlaně, ale rodiče zároveň vědí, že jejich syn někdy podcení, co zvládne. Chvilku tedy diskutují:

„Bude tam spousta lidí, horko, křik, z lodi není kam utéct...“

„To zvládnou,“ brání se Sebík. „Když bude nejhůř, vezmu si kapuci.“

Nakonec rodiče souhlasí. Jenže přijde další otázka – co na sebe. Je horko a Sebík se potí. V tričku s dlouhými rukávy by to nevydržel. Jenže bez něčeho na hlavě se cítí nesvůj.

„Tak kompromis,“ navrhně nakonec táta a vytáhne z batohu nové tričko. „Bez rukávů, ale s kapucí.“

Sebík si ho obleče a hned se mu uleví. „Aspoň něco. Každý má teplo a zimu jinak. Já to někdy neumím ani rozlišit,“ zamumlá, ale rodiče rozumí.

Lod' v přístavu vypadá jako opravdová pirátská galeona – s vysokým stožárem, černými vlajkami a dřevěným zábradlím. Na palubě pobíhají piráti v pruhovaných košilích a s páskami přes oko. Jeden z nich nese na rameni skutečného papouška, který občas zakřičí: „Arrr! Arrr!“ Další dva mají skutečnou pistoli a nechávají z ní děti střílet. Možná to není úplně skutečná pistole, ale stejně dělá příšerné rány. Nebýt sluchátek, Sebík by tu snad vůbec nemohl být. Se sluchátky a kapucí se naštěstí může alespoň v klidu dívat. Střelba ho neláká.

Děti výskají a ukazují si na veliké papoušky, kteří tu poletují v obrovské voliére, a doufají, že když papoušci začnou divoce poletovat, ztratí nějaká pírká, která budou moci malí návštěvníci ukořistit na památku. Sebík se pořád drží trochu stranou, ale stejně ho to přitahuje. Chtěl by peříčko jednoho z těch ptáků.

